

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ΄.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΟΓΚΩ

Michel J. Zachari
Sokoduru
Dungu Congo (Belge)

ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ho:ner V. Bagelos
1454 Broadway
New York 18 N. Y.

ΑΓΓΛΙΑΣ

Rev. Thomas Papadopoulos
vicar of the Greek Orthodox Church
Cardiff

ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Stavros Constantinides
Arpasilar Cades
Dirtik Sokak 13-15
Eminonu Stambul

ΑΡΓΕΝΤΙΝΑ

Charalampos Cataxinos
Alvareg 1245 Dto
Buenos Aires

Ζητούνται αντιπρόσωποι
'Εσωτερικού — 'Εξωτερικού

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΥΠΑΙΘΡΟΥ

'Αγιάσου

Πρωτοπ. Νικόλαος Παπουτσέλλης

'Αντίσσης

Αιδ. Μιχαήλ 'Αρσοτέλος
'Αριστοτέλης Χ'' Γεωργίου

'Αγρας

'Ανδρέας Ούζουνέλλης

'Αγίας Παρασκευής

Νικόλαος Δούκας

Βασιλικῶν

Παναγιώτης 'Αλατεράς

Βατούσης

Βασίλειος Οικονομίδης

Γέρας

Αίδεσιμ. Εύστρ. Νιτσόπουλος

Καλλονής

Θεμιστοκλῆς Καραμάνος

Μηθύμνης

'Εμμανουήλ Φιλίππου

Μεσοτόπου

Χρηστός Βουρνάζος

Πλωμαρίου

'Αρχιμανδρίτης Θεόκλητος

Πέτρας

Γεώργιος Παπουτσάνης

Σκαλοχωρίου

'Ιγνάτιος Φλωριδέλης

Σιγρίου

'Ασημάκης 'Ησαΐας

ΑΘΗΝΩΝ

Σπύρος Δρακούλης
'Ολύμπου 32

Περισσότεροι

⊕ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ⊕

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΥΛΟΓΙΑ, ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Κυρίου **ΙΑΚΩΒΟΥ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΟΙΚΟΝ. ΣΥΜ. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΕΡΕΣΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ · ΙΟΥΝΙΟΣ

1947 - 48

ΕΤΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ 6^{ΟΝ}

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΣΩΤΗΡ

Ἄρχμ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΜΑΛΛΙΑΡΟΥ

«... Αὐτός γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ...»

Μτ. α', 21

Σὲ λίγες μέρες ὁ Χριστιανικὸς κόσμος καλεῖται καὶ πάλιν νὰ πανηγυρίσῃ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν θὰ σημάνουν καὶ ἐφέτος καὶ θὰ σκορπίσουν μὲ τοὺς ἤχους των τὸ μεγάλο μήνυμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ πένθος καὶ ἡ ἀθλιότης, ἡ αἵματοχυσία καὶ ἡ καταστροφή, ἡ ἀπόγνωσις καὶ τὸ μῖσο, θὰ σταματήσουν τοῦλάχιστον κατὰ τὴν εὐλογημένη καὶ ἀλησμόνητη ἐκείνη νύκτα; Πολὺ φοβοῦμαι πὼς αἱ οὐράνιαι ὑμνωδίαί τῶν Ἄγγέλων καὶ ἡ χαρὰ τοῦ οὐρανίου κόσμου «διὰ τὸν σαρκωθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτῆρα Κύριον» θὰ καλυφθοῦν καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸν θρήνον τῶν ἀλληλοσκοτωμένων κατοίκων τῆς γῆς.

Τί κρίμα! Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων, γίνεται ἄνθρωπος, «ἵνα ἀναβιβάσῃ πρὸς ὕψος τὸ ἀνθρώπινον». Καὶ ὁ ἄνθρωπος, γεμᾶτος ἀπὸ μῖσος καὶ κακίαν, ὑποδέχεται τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴν ἐνανθρώπησην τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, μὲ πόσιν, δυστυχῶς, ἀδιαφορίαν καὶ σκληρότητα!

Τί κρίμα! Ὁ Ἄγγελος παρουσιάζεται στὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν πληροφορεῖ τὰ ἐξῆς διὰ τὴν γέννησιν καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀναμαρτήτου Υἱοῦ τῆς Παρθένου: «Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν...» καὶ «ὁ λαὸς Του» ἔχει λησμονήσει τελείως τὸν ἐνανθρωπήσαντα Σωτῆρα, τὸν νόμον Του, τὰς ἐντολάς Του. «Οἱ πάντες τὰ ἑαυτῶν ζητεῦσιν οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἔνεκα τούτου ἔχει ἀποξενωθῆ ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποίαν παρέχει δωρεὰν ὁ μοναδικὸς Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Μεγάλο τὸ σημερινὸ δράμα τῶν ἀνθρώπων, πὺ κανένος σύγχρονος τραγικὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ συλλάβῃ καὶ ἱστορήσῃ.

Ποιὸς θὰ τὸ πιστεῦσε; Καὶ ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ προφητεύσῃ, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀκόμη, τὸ σημερινὸ θλιβερὸ κατάντημα τῆς ἀνθρωπότητος γενικὰ τῶν Χριστιανικῶν λεγομένων λαῶν, καὶ τελευταῖα τοῦ δικοῦ μας;

Καὶ ὁμως διὰ ἓνα προσεκτικὸν παρατηρητὴν ἦταν πολὺ βέβαιο πὼς θὰ φθάναμε στὸ σημεῖο πὺ βρισκόμεθα. «Οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ, ἀπωλλοῦνται...» μᾶ πληροφορεῖ, ψάλλον ὁ ἐμπνευσμένος τραγουδιστὴς Βασιλεὺς Δαυὶδ καὶ συμπληρώνει ὁ «μεγαλοφωνότατος» Ἡσαΐας. «Ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μοι, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλητε μηδὲ εἰσακούσητέ μοι, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται». Καὶ ἡ μάχαιρα ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ κατατρώγῃ καὶ ἐξολοθρεύῃ πολὺν κόσμον, σήμερα πὺ τέλειωσε πιά ὁ πόλεμος, σταμάτησαν τὰ κανόνια καὶ τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα, καὶ οἱ Μεγάλοι τῆς Γῆς συζητοῦν γιὰ τοὺς ὅρους τῶν συνθηκῶν Εἰρήνης!

Τί πλάνη και τί απόγνωσις διὰ τὸν ταλαιπωρηθέντα ἄνθρωπον τῆς σημερινῆς γενιᾶς! Τί σκληρὴ πραγματικότης γιὰ τὸν σύγχρονον κόσμον!

*
* *

Ἄλλὰ σκοπὸς τοῦ παρόντος δὲν εἶναι ὁ θρήνος καὶ ἡ απόγνωσις. Ἡ μεγάλη εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ μιὰ ἀπαρχὴ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνόρθωσι καὶ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων στὸν ἴσιο δρόμο τοῦ προορισμοῦ των. Τοῦ προορισμοῦ, πού θὰ τὸν διδαχθεῖν στὴ φτωχικὴ φάτνη τοῦ ἱεροῦ πλέον σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ.

Γιατὶ ἐκεῖ — καὶ μόνον ἐκεῖ — εἶναι δυνατὸν ὁ κουρασμένος ὁδοιπόρος τῆς σημερινῆς δύσκολης ζωῆς νὰ εὔρη τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του, τὴν χαρὰν, τὴν εἰρήνην, τὴν εὐτυχίαν, πού μάταια, σὰν ἓνας νέος Τάνταλος, ἀγωνίζεται χρόνια τώρα ν' ἀποκτήσῃ καὶ χαρῆ.

Στὸ ἱστορικὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, βλέποντας πραγματοποιουμένην τὴν προαιώνιον ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀντικρίζοντας τὸν ἐνανθρωπήσαντα «μονογενῆ» Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, «βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ», παρακολουθοῦντας τὴν εὐλαβῆ προσκύνησιν τῶν Μάγων καὶ τῶν πτωχῶν Ποιμένων ἀκούοντος τοὺς ἀγγελικοὺς ὕμνους καὶ δοξολογίας, θὰ εὔρη ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὅ,τι ζητεῖ ἡ ψυχὴ του.

Θὰ διδαχθῆ τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, πού δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ ἀνοχὴ τῶν σφαλμάτων τῶν ἄλλων, «ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας..., τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας» καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν, πού τόσο πλούσια χαρίζει ὁ Δημιουργός, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, τῆς ἀνυποκρίτου, τῆς ἀγάπης πού ἔφερε στὸν κόσμον τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεέμ καὶ πού ἦταν ὁ μόνος ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς τῶν πρώτων πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας Του. «Τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων εἶναι ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία», μᾶς πληροφορεῖ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Γράφει ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Φιλιππησίους «καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ».

Ὁ σημερινὸς ταλαίπωρος κόσμος θὰ πληροφορηθῆ ἀκόμη ἀπ' τὴν εὐλαβῆ ἐπίσκεψιν τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, ὅτι γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ μόνιμη καὶ ἀληθινὴ εἰρήνη καὶ ὅ,τι ἄλλο ποθῆ, εἶναι ἀνάγκη νὰ πλησιάσῃ τὴν πηγὴ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐτυχίας, νὰ ἔλθῃ κοντὰ σ' Ἐκεῖνον πού ἔχει τὴν δύναμι νὰ χαρίσῃ μιὰ μόνιμη εἰρήνη. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μόνον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ ἀκούσῃ τὸ θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, πού στὴ γέννησί του ἔψαλλον οἱ Ἄγγελοι τὸν πανηγυρικὸ ὕμνον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

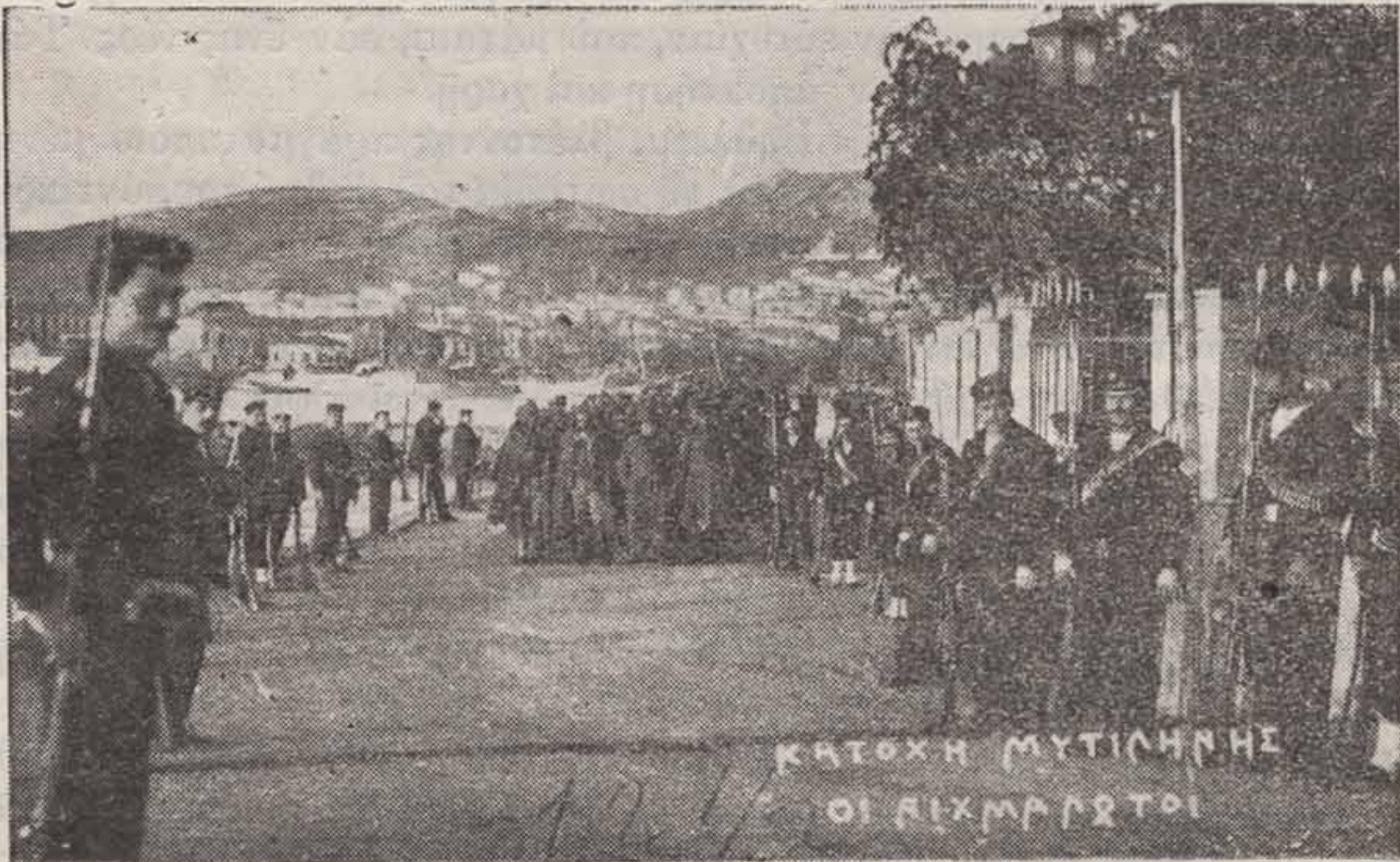
*
* *

Ἀδελφοί, Γιὰ τὸν πνευματικὸν μας καταρτισμὸν καὶ τὴν καινούργια ζωὴ μας, ἓνας μεγάλος φίλος τοῦ Θεοῦ Βρέφους μᾶς δίδει τὴν ἐξῆς βαρυσή-

μαντη συμβουλή: «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι, παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν ὁ Ἰησοῦς Χριστός». Εἶναι ὁ Ἀπόστολος, πού περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐπόθει τὴν σωτηρία του καὶ πού ὕστερα ἀπὸ μεγάλες περιπέτειες κατώρθωσε νὰ τὴν βρῆ κοντὰ στὸ Χριστό.

Ἐμπρός, λοιπόν. Ἄς ἀρχίσουμε μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ἱερὸ ζῆλο τὴ δουλειὰ γιὰ τὴ πνευματικὴ μας ἀναδημιουργία. Ἄς ἀρχίσουμε γιὰ νὰ ἰσχύση καὶ γιὰ μᾶς ἐκεῖνο πού εἶπεν ὁ Ἄγγελος στὸν ἐκθαμβο καὶ δίκαιο Ἰωσήφ: «Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ»...

Μυτιλήνη, 20 Δεκεμβρίου 1947.

ΓΝΩΜΑΙ - ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὁ φθόνος ἐγείρει μάχην, ἡ μάχη γεννᾷ λοιδορίαν, ἡ λοιδορία πληγᾶς, αἱ πληγᾶι τραύματα, ἐκ δὲ τῶν τραυμάτων θάνατος.

Μέγας Βασίλειος

Ποῖον θηρίον εἶναι τόσον ἄγριον καὶ ἀνήμερον, ὅσον ὁ ὀξύθυμος ἄνθρωπος, ποῦ τυραννεῖται ἀπὸ τὸν θυμόν; Οὐδέν.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς

Δὲν ὑπάρχει πικρία μεγαλυτέρα τοῦ θυμοῦ. Τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἀπορροεῖ ἐξ αὐτοῦ, καταστρέφει τὰ σπλάγχνα τοῦ ἰδίου μᾶλλον ἢ τοῦ θύματος.

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος

ΣΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Πορτοκαλλιᾶς χρυσόκλαδα κρατῶντας εἰς τὰ χέρια,
ροδάφνες καὶ μυρσίνες καὶ ἀργυραῖς ἔληές,
παπάδες χρυσοστόλιστοι, μ' ἀστραφτερὰ ξεφτέρια,
ἐβάδιζαν θυμιάζοντας νύχτα σ' ἀκρογιαλιᾶς!

Νυμφοῦλες καλλιστέφανες, μὲ κάτασπρες λαμπάδες
ποῦ λάμπουν ἢ ματιές των, σὰν τὸν Αὐγερινό,
στείγουν χορό! Στὰ πέλαγα βιολίζουν ἢ Νεραΐδες
κι' ἀντιφεγγίζ' ἐφτάχρωμο τῆς Βίγλας τὸ βουνό!

* Ἀντίπερα κόσμος, λαός, μὲ τῆς Λαμπρῆς στολί-
[σματα,
παιδιά, κοράσια, γέροι, γρηαῖς ἀκολουθοῦν!
κρατοῦν Σταυροὺς καὶ Λάβαρα, Βαγγέλια, Εἰκο-
[νίσματα!
καὶ λὲς Δευτερανάστασις τροπάρια θ' ἀκουσθοῦν!

Θάρρεψα π' ὄνειρεύομαι, Σταυρὸ κάμω καὶ τάμμα,
τρίβω τὰ δακρυστάλαχτα τὰ μάτια μου, θωρῶ,
μὰ τ' ὄνειρο ἦταν συμβάν περιλάμπρον! ὦ θαῦμα!
τὸ ὡσαννὰ ἀντήχησεν ἀμέσως ἐν χορῶ!

Κι' εὐθύς βλέπω στ' ἀπόμακρα στῆς θάλασσας τὰ
[πάτη!
στά καταγάλανα νερά, σὲ πέλαγο ἀνοικτὸ
καλπάζον τ' ἀστραπόγοργο τῆς λευτεριᾶς τὸ ἄτι!
θεόρατο, περήφανο, πανώριο θωρηκτό!

* Ἡ ρόδος του στροβίλιζαν σὰν πόδια ἠλεκτρισμένα,
σὰν χαίτη ἐκυμάτιζε στὰ ἐξάρτια ὁ καπνός,
ρουθούνια ἢ καπνοδόχες του κι' ὡς μάτια φλογι-
[σμένα
κανόνια, καὶ τὸ βλέμμα του βροντῆ καὶ κεραυνός!

Λαγκάδια τῶν ὠκεανῶν—βουνὰ ὑπερπηδοῦσε!
σὰν πέταλα σπινθήριζε τὸ φωσφορίζον κῆμα,
κι' ὅπου ζαρκάδια ἐχθρικά ἀντάμωνε, κλωτσοῦσε
καὶ μ' ἓνα του χλιμίντρισμα τοὺς ἀνοίγε τὸ μνήμα!

Κι' ἔτσι, σὰν ἵππος Δούρειος, μ' ἀτσάλινα λαγόνια
ποῦ ὡς Ἀργοναύτης ἐκρυπτε ναυμάχους, νά, ἐφάνη!
τὸ «Ἀβέρωφ»! τὸ κατάφωτο! Βροντολαλοῦν κα-
[νόνια
καὶ τῆς σκλαβιάς τῆ σκοτεινιά τὸ «Μαύρ» εἶν' ἢ νύ-
[χτα στὰ βουνά,
καίξει μὲ παφλασμό· γυρνᾷ κι' ἐμβαίνει στὸ λιμάνι!

* Ἀγκυρας ἤχησε τριγμός, χειροκροτοῦν, ἀλαλα
[γμός
Καὶ παρευθὺς προσφώνησις χιλιόφθογγος ἐχύθη
Εὐλογημένη — χαῖρε!

Καὶ ἡ βασιλοπούλα θεὰ Ἐλευθερία
σὰν ἀμαζόνα πάνοπλη ξεπέζεψε στὴ Γῆ
τῆς Λέσβου· σφυχταγκάλιασε τὰ στήθεια τὰ κρούα
καὶ μ' ἓνα οὐράνιο φίλημα τῆς γιαίνει τὴν πληγῆ!

Τὸν αἱματοβαμμένο Σκλαβιάς χιτῶνα σχίζει
τῆς νήσου ἢ πεντάμορφη θεὰ Ἐλευθερία,
σπάει ἀλυσίδες μὲ σπαθὶ κι' εὐθύς καταποντίζει
ἢ Λέσβος μὲ στὰ πέλαγα τὰ ἐχθρικά θεριά!

Καίει τῆς ἄραχνης Σκλαβιάς τὴ ματωμένη κλίνη
κι' ἢ πριγκηπούλα Λέσβος στὴ Λευθεριά ὄρμα,
τὰ γόνατα ἀγκάλιασε καὶ δάκρυα ρεῦμα χύνει
τραυλίζ' εὐγνωμοσύνη κι' ἐκεῖ λιποθυμᾷ!

Καὶ ὅταν πάλι ἐξύπνησε κρατοῦσε φλογερὸ
δόρυ, καὶ ὡς χλαμύδα τῆς, τὸν γαλανὸ χιτῶνα
κι' ἀντὶς ἀλύσων φυλακτὸ κι' ἐγκόλπιο Σταυρὸ
κι' ἀντὶς ἀκανθοστέφανο μιὰ λαμπερὴ κορῶνα!

Τότ' ἀστραπῆς διέλυσε νύκτας Σκλαβιάς σκοτάδια
τὰ πέλαγα φεγγοβολοῦν κι' Αὐγερινοὶ ροιδίζουν,
τ' ἀηδόνια ἄνω στὰ κλαδιὰ γλυκολαλοῦν κοπάδια
καὶ πὰ' στοὺς βράχους πασχαλιαῖς καὶ βυσινιαῖς
[ἀνθίζουν.

Κι' ἀπὸ τῆς γῆς τὰ Μέλαθρα, τοῦ Ἄδου τοὺς
[πυθμένας,
ἀπ' τὴ μαργαριτόσπαρτη τῆς θάλασσας σπηλιὰ
ὡς τοὺς ἐβδόμους οὐρανοὺς σ' ἀκτὰς κρινο-
[σπαρμένας
Χριστὸς Ἀνέστη ἔψαλλον μ' ἀγγελικὰ βιολιά.

Κι' ἦταν μάγον πανόραμα, οὐράνιο πανηγῦρι
ν' ἀκοῦς τ' ἀηδονολάλημα σ' αὐτὴ τὴ λειτουργιά.
Σαπφῶ, Νεραΐδες, κάτοικοι μ' Ἀρίωνος ψαλτῆρι
Χριστὸς Ἀνέστη! ἔψαλλον καὶ χαῖρ' Ἐλευθεριά.

Κωνστ. Π. Κωνσταντινίδης

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἀπελπισία εἶναι τὸ μέγιστον τῶν σφαλμάτων.

* Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε κανὲν ἐλάττωμα, δὲν θὰ παρετήρει μὲ τόσην εὐχαρί-
στησιν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

Προσευχόμενος ἐν ὥρᾳ κινδύνου, ἂν οὐδέποτε ἐπραξες τοῦτο κατὰ τὸν βίον σου,
βλασφημεῖς κατὰ τοῦ Θεοῦ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Ήταν μεσάνυχτα. Μέσα στη γαλήνη της νύχτας τρεις χτύποι ακούστηκαν στην πόρτα, και στην άγρια φωνή του πατέρα τους τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά του, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Βάσος, ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν. Τρικλίζοντας ἀπ' τὸ μεθύσι καὶ κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα ποτήρι μὲ κρασί καί, ἕνα κομμάτι ψωμί, μπῆκε στὸ σπίτι ὁ πατέρας.

— Μὲ φοβᾶστε, αἱ ; τοὺς λέει. Τὸ ξέρω, ὅμως πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾶτε, γιατί εἶμαι πατέρας σας. Ἐλάτε κοντά, πᾶρτε νὰ φᾶτε. Δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ σᾶς δώσω. Ἀπὸ χθὲς πού πίνω, μόνον αὐτὸ περίσσεψε. Πὼς εἶναι ἀπόψε Χριστούγεννα δὲν πειράζει, αὐριο θὰ ἔχω λεφτὰ καὶ θὰ σᾶς ἀγοράσω γάλα.

Βουβά, ἀμίλητα τὰ παιδιά βουτοῦσαν τὸ ψωμάκι τους στὸ κρασί καὶ ἔτρωγαν, ἐνῶ τὰ μάτια τους κυλοῦσαν δάκρυα. Ἐξω οἱ καμπάνες χτυποῦσαν, καλῶντας τοὺς Χριστιανοὺς στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ Θεία Γέννησι.

Ἔστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ πατέρας, βλέποντας τὸ Βάσο μὲ τσουγκρανισμένο πρόσωπο :

— Ποιὸς σ' ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια τοῦ λέει. Κι' ὁ μικρὸς τοῦ ἀπαντᾷ :

— Νά, ἀπ' τὸ γάλα πού μᾶς ἔβυλες στὸ πιάτο νὰ φᾶμε, πῆρα μιὰ κουταλιὰ παραπάνω καὶ γι' αὐτὸ θύμωσε ὁ Ἀλέκος καὶ μὲ γρατσούνισε.

Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα ὁ Ἀλέκος, ἔχει δεμένο τὸ κεφάλι του.

— Τί ἔπαθες ἐσύ ; τὸν ρωτᾷ ὁ πατέρας του.

— Ἐπεςα κάτω καὶ χτύπησα, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

— Ψέμματα πατέρα, τοῦ λέει ὁ Βάσος. Ὁ Ἀλέκος μάλωσε μ' ἕνα παιδί στὸ σχολεῖο κι' ἐκεῖνο τοῦ ἀνοίξε τὸ κεφάλι.

Πέντε χρόνια πέρασαν. Ὁ Βάσος ἐργάζεται καὶ συντηρεῖ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ του. Ὁ πατέρας δὲν ἄλλαξε ζωὴ. Τὴ νύχτα ἔπινε καί, γυρνῶντας μεθυσμένος στὸ σπίτι του, κοιμοῦνταν ὅλο τὸ πρωτὶ. Ὁ Ἀλέκος δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ δουλειά.

— Ἀλέκο, τοῦ λέει μιὰ μέρα ὁ πατέρας, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται αὐτό, νὰ κάθεσαι χω-

ρὸς νὰ δουλεύης. Ἐμπρὸς σήκω καὶ πῆγαινε στὸ παντοπωλεῖο τοῦ μπάρομπα Λάμπρου. Μίλησα γιὰ σένα καὶ θὰ πιάσης δουλειὰ ἐκεῖ.

Τὴν ἴδια ἐβδομάδα ὁ Ἀλέκος φυλακίστηκε, γιατί ἔκλειψε τὸ ταμεῖο τοῦ μπάρομπα Λάμπρου.

Ἔστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια ὁ Βάσος παντρεύτηκε μιὰ τίμια καὶ καλὴ νοικοκυρούλα καὶ ὁ Ἀλέκος συζοῦσε παράνομα.

Ἡ Σταυρούλα ἦταν καλὴ κι' ὑπομονητικὴ γυναίκα. Κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ φωτίσῃ τὸν Ἀλέκο νὰ γίνῃ καλός, νὰ σωθῆ ἀπ' τὰ νύχια τῆς ἁμαρτίας.

— Πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ, Ἀλέκο, τοῦ λέει ἡ γυναίκα του. Σήμερα εἶναι μεγάλη γιορτὴ, Χριστούγεννα, πᾶμε καὶ μεῖς σὰν χριστιανοὶ νὰ προσευχηθοῦμε καὶ νὰ παρακαλέσουμε τὸ θεῖο Παιδί.

— Μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ Χριστούγεννα, τῆς λέει ἐκεῖνος, γιατί μοῦ θυμίζεις τὸ ξύλο πού ἔτρωγα ἀπ' τὸν πατέρα μου καὶ τὸ ψωμί πού βουτοῦσα στὸ κρασί κι' ἔτρωγα κάποια ἄλλα Χριστούγεννα σὰν ἡμουναι παιδί.

Μιὰ κρύα χιμωνιάτικη νύχτα, ἕνα πουλάκι παγωμένο ἀπ' τὸ βορρῆ, στάθηκε στὸ παράθυρό τους, τίναξε τὰ χιονισμένα φτεροῦγια του καὶ χτύπησε τρεῖς φορές μὲ τὸ μικρὸ του ράμφος τὸ τζάμι. Ὁ Ἀλέκος τινάχτηκε ξαφνιασμένος, ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ἔπιασε τὸ μικρὸ πουλί καί, σὰν μανιασμένος, τὸ πέταξε κάτω καὶ τὸ σκότωσε. Ἡ Σταυρούλα κοίταζε τρομαγμένη καὶ δακρυσμένη πότε τὸν Ἀλέκο, πότε τὸ φτωχὸ πουλάκι, χωρὶς νὰ τολμᾷ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της νὰ παραπονεθῆ.

— Βάλε νὰ φᾶμε, τῆς λέει ἀπότομα, τί στέκεις ἔτσι σὰν χαζή ;

Ἀμίλητη ἐκεῖνη ἔστρωσε τὸ τραπέζι. Ρίχτηκε αὐτὸς ἀμέσως στὸ φαγί. Ἐκεῖνος ἔτρωγε κι' ἐκεῖνη ἔκλαιε βουβά, σιγανά.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς ;

Καὶ πρὶν ἢ δύστυχη προφθᾶση νὰ ἀπαντήσῃ, ἐκεῖνος σηκώθηκε ἄγριος, θυμωμένος.

Ξέρω τί ἔχεις τῆς λέει. Νομίζεις πὼς δὲν τὰ ἔμαθα, πὼς πρὶν γνωρίσης ἔμένα, εἶχες σχέσεις μὲ ἄλλον. Αὐτὸν θυμᾶσαι καὶ κλαῖς.

— Μά, 'Αλέκο. . .

Δὲν πρόφθασε νὰ συνεχίσῃ, γιατί τὸ τραπέζι βρέθηκε ἀναποδογυρισμένο ἀπὸ μιὰ κλωτσιά του. Ὑστερα ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ ὄρμη καὶ βγῆκε βλαστημῶντας. Τὴ δόλια τὴ Σταυρούλα τὴν ἐπῆρε τὸ κλάμμα.

Κι' ἡ ζωὴ τῆς ἐξακολουθοῦσε μαρτυρική.

Μιὰ νύχτα ξύπνησε τρομαγμένος σὰν ἄκουσε τὸ ρολόγι νὰ χτυπᾷ τρεῖς φορές. Ἦταν τρεῖς ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

— Σὲ καλό σου, 'Αλέκο, τοῦ λέει ἐκείνη γιατί τρόμαξες ἔτσι χωρὶς αἰτία ;

'Ακεφος ἐκεῖνος.

'Ἐτσι τρεῖς φορές χτυποῦσε ὁ πατέρας μας τὴν πόρτα, τῆς λέει κι' ἂν δὲν τρέχαμε νὰ τοῦ ἀνοίξουμε γρήγορα, μᾶς ἔδεχνε ἀλύπητα. Γι' αὐτὸ κάθε φορά πού θὰ ἀκούσω τρεῖς χτύπους, ξαφνιαζομαι.

Μιὰ νύχτα ἄδικα τὸν περίμενε νὰ γυρίσῃ καὶ μόνον κατὰ τὰ χαράματα ἄκουσε τὸ βῆμά του πού στάθηκε στὴν πόρτα.

'Ἐτρεξε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Μπῆκε ἐκεῖνος μὲ σκυφτὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ βγῆ μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του. Ἡ δύστυχη γυναίκα δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφθῆ. Μεθυσμένος δὲν ἦταν, γιατί τότε θ' ἄρχιζε τῆς βρῖσιες, ἐνῶ τώρα δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του νὰ πῆ λέξι.

— 'Αλέκο, τί ἔχεις ; τί σοῦ συμβαίνει ; Πρώτη φορά σὲ βλέπω ἔτσι. Λυπήσου με καὶ πὲς μου τί ἔπαθες.

Γι' ἀπάντησι ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ του ἕνα ματωμένο μαχαῖρι καὶ σὰν τότε μόνον νὰ ἐννοίωσε τὸν κίνδυνον πού κρέμονταν ἀπειλητικὸς ἐπάνω του.

— Σταυρούλα, τῆς λέει, Σταυρούλα πάροτο καὶ γρήγορα πλῦνε καὶ κρῦψέ το, κρῦψέ το καλά.

'Ἐκείνη μὲ μάτια ὀλάνοιχτα ἀπ' τὸν τρόμο, δὲν τολμοῦσε οὔτε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι τῆς, οὔτε ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

— Κάνε γρήγορα, σοῦ λέω.

— Τί. . . ; τί. . . ἔκανες ;

— Ἐπαιξα χαρτιά μὲ τὸ Νίκο καὶ ἔχασα ὅλα μου τὰ λεφτά, κατόπιν ἔπαιξα ἐσένα καὶ σὲ κέρδισε ὁ ἄτιμος. Μποροῦσα νὰ τὸν ἀφίσω στὴ ζωὴ ; Τὸν σκότωσα κι' ἐγώ.

'Ο κακοῦργος σώθηκε, γιατί τῆς μέρες ἐκεῖνες ἀπλώθηκε ὁ χαλασμός στὴ Μικρασία.

'Ο Βάσος βρέθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν Πόλι. Πάντα καλός, τίμιος καὶ ἐργατικός, ζοῦσε εὐτυχισμένα.

'Ο πατέρας τους ἀπὸ καιρὸ ἔφυγε ἀπ' τὸν τόπο του καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν καὶ ἂν ζοῦσε.

Καὶ ὁ 'Αλέκος ; 'Ο 'Αλέκος μάρκαρε ἀπ' τὴ Σμύρνη μαζί μὲ τὴ Σταυρούλα καὶ ἄλλους σὲ μιὰ ψαρόβαρκα, πού τοὺς ἔβγαλε στὴν Ἐρεσό. Τὸ πρῶτο βράδυ βροῦσαν ἄσυλο σ' ἐνὸς χωρικοῦ, τοῦ μπάριμα Ἰωσήφ τὸ καλῦβι. Μιὰ ζεστὴ ψαρόσουπα τοὺς δυνάμωσε καὶ ὁ ὕπνος ἔκλεισε σὲ λίγο τὰ μάτια τους.

Τὴν ἐπομένη ξεκίνησαν γιὰ τὴ Μυτιλήνη καὶ νοίκιασαν ἕνα μικρὸ δωμάτιο στὸ Μπὰς Φανάρι.

'Ο καιρὸς περνοῦσε καὶ ἕνα πρωῖ οἱ τρεῖς μοιραῖοι γιὰ τὸν 'Αλέκο χτύποι ἀκούστηκαν στὴν πόρτα του : Ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ πού ζητοῦσε τὸ ἐνοίκιο, πού μῆνες δὲν εἶχαν πληρώσει. Τοὺς ἀνάγκασε νὰ φύγουν.

Εἶτε χαρούμενα, εἶτε πικραμένα, τὰ χρόνια κυλοῦν καὶ φεύγουν. Εἴκοσι πέντε χρόνια διάβηκαν. Μέσα σ' ἕνα καλῦβι σκεπασμένο μὲ ψάθες καὶ μὲ πλίθους χτισμένο, ἡ Σταυρούλα κάθεται μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὰ δύο τῆς χέρια. Ἐξω κρῦο δυνατό, χειμῶνας καὶ τὸ νερόχιονο πού ἔπεφτε πέρασε τὴ σκεπὴ καὶ ἔσταξε πάνω στὸ λυχνάρι καὶ τὸ ἔσβυσε. Μέσα στὸ σκοταδι γονατίσε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καί, ἐνώνοντας τὰ χέρια, παρακαλοῦσε τὴ Μεγαλόχαρη νὰ τὴν λυπηθῆ, νὰ τὴν προστατέψῃ.

Μιὰ ἀστραπὴ αὐλακωσε τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλαμψε μέσ' στὸ σκότος, φωτίζοντας τὴν εἰκόνα.

— Μαννούλα μου Παναγία, βόγγιξε ἡ Σταυρούλα, μὴ μ' ἀφίνης, βοήθησέ με.

'Ἡ πόρτα βρόντηξε δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ 'Αλέκου ἀκούστηκε :

— Ἀνοίξε γρήγορα, γιατί εἶμαι μούσκεμα ἀπ' τὴ βροχὴ.

'Ἐσυρε μὲ κόπο, μὰ καὶ μὲ δυσκολία τὰ πόδια τῆς καὶ ἀνοίξε.

— Σταυρούλα, ἔχω εὐχάριστα νὰ σοῦ πῶ. Ἐνας φίλος μου πρὺ κέρδισε πολλὰ λεφτὰ στὰ χαρτια, φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ μὲ παίρνει μαζί του.

Γιὰ τὴ δόλια ἐκείνη δὲν νοιάζονταν ποῦ θὰ τὴν ἄφινε.

— Κι' ἐγώ, 'Αλέκο, τί θὰ γίνω ; εἶπε δειλά.

— Θα δουλέψης, κι' όταν κερδίσω χρήματα, θὰ σοῦ γράψω νάρθηξ καὶ σὺ ἐκεῖ.

Ἐσκυψε ὑποτακτικὰ τὸ κεφάλι τῆς χωρὶς μιλιὰ.

Ἔστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα ὁ Ἀλέκος, ἔφυγε κι' ἡ Σταυρούλα πῆγε ὑπηρέτρια σὲ κάποιον σπίτι.

Ἀφοῦ ἔπιασε πολλές σκάλες τὸ ἀτμόπλοιο πὺν ταξίδευε ὁ Ἀλέκος, ἔφθασε στὴν Ἀφρική, κατόπι στὸ Montevideo καὶ κατόπι στὸ Buenos Aires. Σὰν ἀντίκρουσε τὸ λιμάνι αὐτό, σκέφθηκε: «Ἐδῶ θὰ κάνω τὴν τύχη μου». Ἀλλὰ μόλις πάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ, ἄρχισε τὴν ἴδια ἔκλυτη ζωὴ, φαγοπότι, γλέντια, χαρτιά. Στὸ καφενεῖο καὶ ἐστιατόριο «Βενιζέλος» τοῦ Παλέρομο γιὰ καιρὸ τὸν κράτησαν, προσφέροντάς του τροφὴ καὶ κατοικία, δουλειὰ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιάσῃ. Στὴ Σταυρούλα ἔγραφε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Χρήματα δὲν διέθετε γιὰτι κι' ἂν ἔπαιρνε κανένα ἡμερομίσθιο, τὸ ἔπαιζε στὴν Κίπελα.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ κράτησε τρία χρόνια. Κι' ἤλθαν τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1946. Ἀξύριτος, ἄπλυτος, καθόταν σκεφτικός, ἀκουμπῶντας τὸν ἀγκῶνά του σ' ἓνα βρωμοτραπέζο καὶ στηρίζοντας στὸ χέρι τὸ κεφάλι.

Θυμήθηκε πὺν καιρὸ πὺν ζοῦσε στὴν Ἑλλάδα, ἡ φτωχιά ἡ Σταυρούλα πάντα τέτοια χρονιάρα μέρα τὸν παρακινοῦσε νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησιά καὶ πάντα τῆς ἀρνιόνταν. Θυμήθηκε τὸ ξύλο πὺν κάποια ἄλλα Χριστούγεννα ἔφαγαν ἀπ' τὸν πατέρα τους ὁ ἀδελφός του κι' αὐτός, καὶ τὸ κρασόψωμο πὺν τοὺς ἔδωσε νὰ φᾶν γιὰ Χριστουγεννιάτικο φαγητό. Ὅλα τὰ παλῆα τοῦ ἤλθαν στὸ νοῦ.

Τί νὰ γίνηκε ὁ πατέρας μου; σκέφθηκε. Πέθανε; Ζῆ; Κι' ἂν ζῆ, πὺν ἄραγε βρίσκεται;

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ πόρτα χτύπησε καὶ κάποιος Ἑλληνας, ἐγκατεστημένος ἀπὸ καιρὸ ἐκεῖ, μπῆκε μέσα.

— Ἀλέκο, μὴν κάθεσαι, Χριστούγεννα εἶναι σήμερα. Δὲν φεύγω μόνος, θὰρθῆς μαζί μου στὴν Ἐκκλησιά. Εἶναι δική μας Ἐκκλησιά, καὶ βρίσκεται στὴν ὁδὸ Alvares, κοντὰ μας δηλαδή. Σήκω γρήγορα, θὰ γνωρίσης καὶ τὸν γέροντα ἱερέα μας. Πᾶμε νὰ γιορτάσουμε μαζί.

Ὁ Ἀλέκος δίσταζε ἀκόμα, κι' ὡς πὺν νὰ τὸ ἀποφασίσῃ, ἡ ὥρα περνοῦσε. Χτύπη-

σαν πὺν πολλοῦ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι. Ἔτσι, ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἐκκλησιά, ψάλλονταν τὸ Κοινωνικὸ καὶ ἡ Ὁραία Πύλη ἦταν κλειστή. Τρεῖς κτύποι ἀκούστηκαν μέσ' ἀπ' τὸ Ἱερό. Σὰν τοὺς ἀκουσε ὁ Ἀλέκος, ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Ποῦ πᾶς; τοῦ λέει ὁ φίλος του, στάσου, ἡ λειτουργία τελειώνει. Ὡς πὺν νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, ἀνοιξε ἡ Πύλη κι' ἓνας σεβάσμιος γέροντας ἱερεὺς βγῆκε, κρατῶντας τὸ Ἅγιο Ποτήριο, καὶ μὲ βραχνὴ καὶ συγκινημένη φωνὴ κάλεσε τοὺς Χριστιανούς: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε».

Στὴ φωνὴ τοῦ ἱερέως ὁ Ἀλέκος κάτι ἐννοίωσε στὴν ψυχὴ του, τοῦ φάνηκε σὰν ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του, πὺν τὸν καλοῦσε. Ἀφῆσε νὰ τὸν σύρῃ ὁ φίλος του καὶ μηχανικὰ σὰν αὐτόματο βρέθηκε μπροστὰ στὴν Ὁραία Πύλη, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους Χριστιανούς, πὺν μεταλάμβαναν τὰ Ἀχραντα Μυστήρια.

Κάποια στιγμή σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε στὸ πρόσωπο τὸν ἱερέα. Τὸ μάτι του προσηλώθηκε σὲ μιὰ ἑλλὰ κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ μάτι. Ταράχτηκε, γιὰτι τὴν ἑλλὰ αὐτὴ τὴν εἶχε καὶ ὁ πατέρας του. Ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ... ἡ ἑλλὰ αὐτὴ!... Μήπως ἦταν ὁ πατέρας του; Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του, ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργά, τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Εἶναι; δὲν εἶναι; Ὅσο τὸν κύτταζε, τόσο τὸν ἀναγνώριζε καὶ...

— Πατέρα! φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή.

— Μὴ βιάζεσαι, τέκνον μου, ἀπήντησε γαλήνια ὁ παπᾶς, θὰρθῆ ἡ σειρὰ σου.

— Πατέρα! ξαναφωνάζει ἐκεῖνος. Εἶσαι ὁ πατέρας μου! μοῦ τὸ λὲν τὰ μάτια μου, μοῦ τὸ λέει ἡ ψυχὴ μου! ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀλέκος, τὸ παιδί σου, πατέρα!

Ὁ σεβάσμιος γέροντας δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, πὺν κυλοῦσαν πάνω στὰ κάτασπρα γένεια του καὶ στὸ ὀλόχρυσον πετραχῆλί του.

— Ἐλα, παιδί μου, ἔλα, νὰ σοῦ δώσω πάλι ψωμί καὶ κρασί σὰν ἄλλα Χριστούγεννα! Τώρα ὅμως τὸ κρασί καὶ τὸ ψωμί, πὺν θὰ σοῦ δώσω, εἶναι τὸ ἴδιο Σῶμα καὶ τὸ ἴδιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ μας. Αὐτὸ χορταίνει πὺν πολὺ ἀπ' τὸ γάλα καὶ εἶναι πὺν γλυκὸ ἀπ' τὸ μέλι. Ἀπὸ αὐτὸ πίνω πιά καὶ μεθᾶ ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὴν ἀγά-

πη τοῦ Χριστοῦ μας, τοῦ πονετικοῦ.

Ὅλοι ὅσοι βρέθηκαν στή συγκινητική αὐτή σκηνή, δάκρυσαν καὶ σὰν τελείωσε ἡ λειτουργία, μπόρεσαν τέλος πατέρας καὶ γιὸς ν' ἀγκαλιασθοῦν καὶ νὰ φιληθοῦν, κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐλογώντας τὸν Κύριο πὺν τοὺς ἀντάμωσε.

Ἐστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα ἔστειλαν χρήματα καὶ γράμμα τῆς Σταυρούλας γιὰ νὰ πάη κοντὰ τους.

Ὁ Ἀλέκος ξαναγεννήθηκε σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ, ἄφησε τὰ χαρτιά, τὸ μεθύσι καὶ τὴν τεμπελιά, καὶ ρίχτηκε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Ἐγινε ἄλλος ἄνθρωπος, ἐργατικὸς καὶ τίμιος, γιὰτὶ ἡ βαθεῖα μετάνοια

τὸν ἔκανε νὰ συχαθῆ τὴν παλαιὰ ζωὴ του καὶ νὰ μπῆ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν, γιὰτὶ περισσότερο ἀξίζει ἡ ψυχὴ ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ ἐλθόντος εἰς μετάνοιαν, ἀπὸ δλόκληρη τὴ ζωὴ ἑνὸς δικαίου.

Ὅταν ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως ἐξέρχεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς μας: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», ἄς προσερχόμεθα, διότι δὲν γνωρίζομε ἂν θὰ εἶναι ἡ τελευταία πρόσκλησις.

Ἐρεσός, 25 Δεκεμβρίου 1947.

Οἶκον. Συμεὼν Κωνσταντινίδης

Γιορτιάτικος περίπατος στὸ Ἐρεσώτικο ἀκρογιάλι.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΥΨΗΛΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Πάντοτε μὲ νοσταλγία θυμᾶμαι μιὰ Χριστουγεννιάτικη Λειτουργία στὸ Ὑψηλὸ Μοναστήρι τῆς Μυτιλήνης.

Εἶχα τελειώσει τὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ καὶ τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο τὸ πέρασα διαβάζοντας ἐπάνω στὰ καταπράσινα βουνὰ τῆς πολυφημισμένης Ἀγιάσος, μὲ τὰ κρούα της νερὰ καὶ τὴ θαυματουργή της Παναγία.

Τὸν χειμῶνα, τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἁγίου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου, τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Ἱεράρχου καὶ ἀνθρώπου, μὲ ἔστειλε γιὰ μελέτη στὸ Ὑψηλὸ Μοναστήρι, καὶ ἐκεῖ ἔζησα ἀλησμόνητες στιγμὲς θρησκευτικῶν συγκινήσεων καὶ πνευματικῶν ἐξάρσεων.

Ἐὰν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ μοχθοῦμε, ἀναζητῶντας τὴν εὐτυχία, καὶ ἀποθνήσκουμε μὲ τὸ πικρὸ παράπονον, ὅτι δὲν τὴν συναντήσαμε πουθενά, αἱ! στὸ Μοναστήρι, σὰς λέω, εἶδα τὴν σκιά της.

Οἱ καλόγηροι στὸ Μοναστήρι εἶναι εὐτυχισμένοι. Ἴσως ὅμως αὐτοὶ νὰ μὴ τὸ ἀντιλαμβάνονται αὐτό. Ἄν ἔρθουν ὅμως καὶ δοῦνε πῶς ζοῦμε ἐμεῖς οἱ σκλάβοι τῆς πεζῆς ζωῆς, θὰ μᾶς λυπηθοῦν γιὰ τὸν τραχὺν ζυγὸ πὸ μᾶς ἔβαλε νὰ τραβᾶμε ὁ ψευτοπολιτισμός. Ἀληθινὰ θὰ κλαύσουν γιὰ μᾶς, ἂν δοῦνε πόσες ἐπίκτητες ἀνάγκες ἐδημιουργήσαμε στὴ ζωὴ μας, πὸ κρατοῦν σφικτὰ τὸ στόμα τῆς ψυχῆς μας καὶ δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ἐκφρασθῇ.

Τότε θὰ νοιώσουν τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας των καὶ τὸ βάθος καὶ πλάτος τῆς δυστυχίας μας.

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ Μοναστηράκι ἐγνώρισαν καλογήρους, πὸ ἔζησαν τριάντα χρόνια ἀπλῆ καὶ γαλήνια ζωὴ, ἐργαζομένους μὲ αὐταπάρονησι στὰ κτήματα τοῦ Μοναστηριοῦ, καὶ στὰ τριάντα αὐτὰ ἐργάσιμά τους χρόνια δὲν εἶχαν ἀποκτήσει οὔτε τριάντα δραχμὲς, καὶ ἦσαν περήφανοι γι' αὐτό, γιὰτὶ εἶχαν ἀδιάσειστο τὴν πίστιν, ὅτι θησαυρίζουν «θησαυροὺς ἐν Οὐρανῶ».

Τὸ Ὑψηλὸ Μοναστήρι εἶναι τὸ δεύτερο Μοναστήρι τῆς Λέσβου, ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιον τῆς Καλλονῆς. Δὲν ἔχει, παρὰ δώδεκα καλογήρους, ὅσοι καὶ οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς τὸν Ἰούδα, καὶ γιὰ Ἡ-

γούμενο τὸν ἐνάρετο Ἀρχιμανδρίτη Σεραφεῖμ ἀπὸ τὴν Ἄντισσα, σωστὸ στουδίτην μὲ τὴν βαθειὰ πίστι καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι.

Πέντε μῆνες ἔζησα μαζὶ μὲ τοὺς πνευματικούς αὐτοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ παρθένα σκέψις καὶ φαντασία γυρίζουν συχνὰ στὸν Οὐρανό, καὶ κοντὰ τους κατάλαβα πῶς περισσότερο ἀπὸ ἓνα μορφωμένο ἀνθρώπο μπορεῖ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ ἓνας ἀγράμματος, ἀλλὰ θεοσεβῆς καλόγηρος, πὸ μὲ τὴν ζῶσά του πίστι καὶ ἀνυπόκριτό του εὐλάβεια μᾶς μαθαίνει πῶς νὰ ἀκοῦμε τὴν φωνὴ τῆς ψυχῆς μας.

Πρᾶγμα σπουδαῖο καὶ πολύτιμο, πὸ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς μάθῃ ἓνας σοφὸς καθηγητῆς μόνον μὲ τὸν ὀρθολογισμόν του.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία καὶ γλυκεῖα ἐκεῖ πὸ αἰσθάνεται κανεὶς καὶ οὐχὶ ἐκεῖ πὸ σκέπτεται.

Γι' αὐτὸ μᾶς κáμνουν μεγάλο καλό, ὅσοι μαθαίνουν πῶς νὰ αἰσθανώμεθα μέσα μας τὸν Χριστόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ κλήρου.

* * *

Δὲν τὸ ξεχνῶ! Ὄταν τὰ μεσάνυχτα σήμανε ὁ Πατὴρ Δανιὴλ τὴν καμπάνα, σηκώθηκα κι' ἐγὼ νὰ πάω μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας στὴ Χριστουγεννιάτικη Λειτουργία.

Μόλις βγῆκα ἀπὸ τὸ κελλί μου, εἶδα τὸ Μοναστηράκι ντυμένο μέσα στὰ κάτασπρα καὶ μοῦ φάνηκε σὰν ἄγγελος μὲ τὴν λευκὴ του στολή.

Εἶχε χιονίσει τὴ νύχτα ἐκεῖνη καὶ τὰ πάντα εἶχαν σκεπασθῇ ἀπὸ χιόνι.

Ὁ ἐκκλησιάρχης εἶχεν ἀνάψει ὅλες τῆς κανδήλες καὶ τῆς μεγάλης λαμπάδες μπροστὰ στὸ προσκυνητᾶρι καί, καθὼς ἔβλεπε κανεὶς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὸ φῶς μέσα στὸ χιόνι, ἐνόμιζες πῶς βρῖσκεσαι ψηλὰ στὸν οὐρανό, μέσα στὸ βιβλικὸ παράδεισο.

Ἀπὸ βραδὺς ὁ Πατὴρ Δανιὴλ εἶχε πλύνει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ μεσάνυχτα πὸ πῆγαμε, δὲν εἶχε στεγνώσει καθόλου καί, παρ' ὅλο τὸ πολὺ χιόνι καὶ τὸ δυνατὸ κρῦο ἔξω καὶ τὴν ὑγρασία μέσα στὴν Ἐκκλησίαν, κανεὶς μας δὲν αἰσθάνθηκε τὸ παραμικρὸ κρῦο.

Ἴσως γιὰτὶ νοερῶς εὐρισκόμεθα ὅλοι γονατιστοὶ μπροστὰ στὴ Φάτνη τῆς Βηθλεὲμ καὶ μὲ

κατάνυξι ἀκούαμε τοὺς ἀγγέλους ψάλλοντας: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἐκ τῶν μεσάνυχτα, πού μπήκαμε στὴν Ἐκκλησία, βγήκαμε στὰς ἕξι τὸ πρωτὶ, μόλις ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζει, καὶ στῆς ἕξι αὐτὲς στιγμὲς, ἔτσι θὰ τῆς πῶ καὶ ὄχι ὄρες, γιὰ τὸ τόσο γλήγορα μοῦ φάνηκαν πὼς πέρασαν, τόσο ἐγὼ, ὅσον καὶ οἱ καλόγηροι, ἐκάναμε νοερὰ ταξίδια πέρα στὴν εὐλογημένη Βηθλεὲμ, καὶ μᾶς ἐφαίνετο πὼς βλέπαμε τὸ Θεῖον Βρέφος κείμενον ἐν τῇ Φάτνῃ.

Μόλις ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος Σεραφεῖμ ἐτελείωσε τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας καὶ μᾶς ἐκάλεσε πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης διὰ νὰ λάβωμεν ἀντίδωρον, μᾶς ἐφάνη ὡς νὰ μᾶς εἶπε:

«Εὐλαβέστατοι Πατέρες, γυρίσατε πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Φάτνην ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστηράκι μας, ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Λειτουργία ἐτελείωσαν. Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀπαντήσατε».

Οἱ καλόγηροι καὶ ἐγὼ προχωρήσαμε μὲ ἀργὸ βῆμα, σὰν νὰ θέλαμε νὰ ποῦμε: «Μὰ τόσο γρήγορα ἐτελείωσε ἡ Χριστουγεννιάτικη Λειτουργία;»

Αἰδεσιμ. ΤΖΑΝΟΣ ΓΟΥΓΟΥΤΑΣ

Ἐφημέριος τοῦ ἐν Μάνσφιλ (Ὀχιο)

Ἰ. Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης

Παρέλασις μαθητριῶν Γυμνασίου Μυτιλήνης
κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου διὰ τῆς προκουμαίας Μυτιλήνης.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΝΑΣ

— "Ακουσέ με, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γιώργης στὸν ἀδερφό του στὸ τραπέζι πὸ ἔτρωγαν. Τούτη ἐδῶ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Κοντεύει νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία νὰ μᾶς πάρουν καὶ τ' ἀμπέλι. Καὶ ὕστερα εἴμαστε δυό. Τί κάνουμε; Δὲ βγάζουμε οὔτε αὐτὰ πὸ τρῶμε. Σκέφτηκα νὰ φύγω στὴν Ἀμερική. Ἐπειτα ἐκεῖ πῆγε καὶ ὁ Γιάννης, ὁ ἐξάδερφός μας, καὶ ἔγινε ἄνθρωπος. Κύριος μὲ τὰ οὐλά του, λένε. Λοιπὸν τὴν ἄλλη Τετάρτη φεύγω...

— Καλὸ ταξίδι!... τοῦ εἶπε μ' ἓνα εἰρωνικὸ γέλιο ὁ Νίκος, πὸ ἡ ζούλια καὶ γρουσουλιά του δὲν εἶχε ὄρια.

— Γιὰ δές, κοροϊδίες δὲν χρειάζομαι. Τὴν ἄλλη Τετάρτη πὸ θὰ μᾶς πληρώσουν γιὰ τὴ σταφίδα, θὰ κάνω τὰ ναῦλά μου.

Ὁ Νίκος κατάλαβε πὸς δὲν εἶχε δίκαιο. Γιὰ μιὰ στιγμή κάτι πῆγε νὰ πῆ, μὰ σῶπασε. Σὰν ἦρθε ἡ μέρα τοῦ ταξιδιοῦ, ὁ Γιώργης τὰ εἶχε ὅλα ἔτοιμα. Πῆγε πῆρε τὴν εὐχὴ τῆς μάννας του ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀδερφό του καὶ τοῦδωσε δυὸ συμβουλές σὰν πειὸ μέγας ποῦταν.

— Πρῶτα - πρῶτα νὰ μὴ πικραίνῃς τὴ μάννα μας, τοῦπε. Εἶναι τυραγνισμένη γυναίκα καὶ δὲν ἀντέχει σὲ τίς πίκρες. Νὰ τῆς παίρνῃς ὅ,τι θέλει καὶ νὰ τῆς καλομιλᾷς. Καὶ δεῦτερο νὰ περιποιεῖσαι τ' ἀμπέλι.

Ἐπειτα τοῦδωσε τὸ χέρι καὶ ἀποχαιρετιστῆκαν...

*
**

Δὲν εἶχαν περάσει ἕξ μῆνες ἀπὸ τὸν ἀποχωρισμό τους καὶ ὁ Νίκος ἄρ-

χισε τὶς ἐρωτοδουλιές, καὶ στὰ τελευταῖα τὰ μπερδεψε μὲ μιὰ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πάρῃ, ἂν καὶ δὲν εἶχε στὸν ἥλιο μοῖρα. Ἦταν ὅμως ἀπὸ κεῖνες πὸ βαστοῦν τὸν ἄντρα τους ἀπὸ τὴ μύτη. Σωστὴ στρίγγλα.

Ἐτσι ἡ μάννα του, ἀντὶ νὰ ξεκουραστῆ, ἔγινε σκλάβα. Ὁ γυιὸς τῆς καὶ ἡ νύφη τῆς νὰ τὴ φᾶνε ζωντανὴ δὲ χόρταιναν. Τὴν κακομεταχειριζόταν. Τὴν ἔβριζαν καὶ τώρα τελευταῖα μάλιστα τὴν ἔδεσαν κιόλας. Τὴν ἔβριζαν, ἐπειδὴ ἄρχισαν τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὰ γερατειὰ νὰ τρέμουν καὶ σὰν ἔτρωγε, ἔσταζε τὸ φαῖ ἀπὸ τὸ πηροῦνι καὶ λέρωνε τὶς πετσέτες.

— Βρωμογυναίκα! μᾶς λέρωσες τὸ τραπεζομάνδηλο, ἔλεγε ἡ νύφη τῆς.

Τὴ γρηὰ τὴν ἔπαιρνε τὸ παράπονο καὶ ἄρχιζε τὰ κλάματα. Ὁ γυιὸς τῆς τότε τὴν ἔσπρωχνε μὲ τὸ πόδι του καὶ τὴν ἀπειλοῦσε μὲ τὸ «σκᾶσε».

Ἡ γρηὰ μάννα σῶπαινε καί, ὅταν ἦτανε μονάχη, ἄρχιζε ἓνα ἀναφυλητὸ καὶ τὰ μάτια τῆς ψιχάλιζαν ἀδιάκοπα. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε νὰ κάμῃ μ' αὐτόν.

— Τὰ μάθατε; τὴ σκότωσε πάλι στὸ ξύλο! Σωστὸ τέρας.

— Ἀπὸ τότε πὸ παντρεύτηκε τὸν τρέλλανε παραπάνω ἢ πατσαβοῦρα, συμπλήρωναν οἱ ἄλλοι.

*
**

Ὅταν παντρεύτηκε καὶ πέρασαν ἓνα - δυὸ μῆνες, ἀποφάσισε νὰ τὸ γράψῃ στὸν ἀδερφό του μ' ἓνα σωρὸ ψευτιές. «Ἀδερφέ μου, θὰ σοῦ φανῆ παράξενο, τοῦγραφε, σὰν μάθῃς πὸς παντρεύτηκα. Καὶ ὅμως, ἂν ἤξερες πόσο

εὐτυχισμένος εἶμαι! Ἡ καινούργια ἀδερφή πὺ ἐκανες, εἶναι καινουργοφερμένη στὸ χωριό μας. Γι' αὐτὸ ὅταν ἦσουν ἐδῶ, δὲν τὴν ἤξερες. Εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ πολὺ πλουσία...»

Στὴν ἀρχὴ ὁ Γιώργης ἔγινε ἔξω φρενῶν. Μετὰ ἠσύχασε λιγάκι, μὰ πάλι ξανάναψε στὸ τέλος, γιατί για τὴ μάννα τους δὲν ἔγραφε λέξη. Οὔτε για τὰ ἑκατὸ δολλάρια πὺ ἔστειλε για νὰ πληρώσουν τὸ μισὸ χρέος τους. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τοῦ γράψῃ ἓνα ὑβριστικὸ γράμμα. Μὰ στὸ τέλος μετάνοιωσε. Τοὺς ἔγραψε μόνον νὰ πληρώσουν τὰ ἄλλα μισά, τὸ μερδικό του, στὸ χρεωφειλέτη τους, ἀφοῦ τώρα εἶναι πλούσιοι καὶ νὰ σκίσουν τὰ γραμμάτια. Δὲν ἤξερε ὁ κακομοίρης τὸ τί γίνεται στὸ χωριό. Δὲν ἤξερε ὅτι τῆς 10 χιλιάδες πὺ ἔστειλε τὶς ἔφαγαν, πληρώνοντας διάφορα μικροχρέη μετὰ τὸ γάμο, ὅτι ἡ γυναίκα πὺ πῆρε δὲν εἶχε πεντάρα.

Γέλασαν σὰν διάβασαν τὸ γράμμα τοῦ Γιώργη, πὺ τοὺς θεωροῦσε πλουσίους. Ἐπειτα ἄλλαξαν συζήτηση. Ὅταν ἡ γοργὰ τόλμησε νὰ ρωτήσῃ για τὸ Γιώργη, «καλά, μὴν χάσῃς τὸ νοῦ σου», τῆς ἀπάντησαν, Ἐτσι ἡ προθεσμία πέρασε καὶ τ' ἀμπέλι τὸ ἔχασαν. Ἐκεῖνες τὶς μέρες διαδόθηκε πὺς ὁ Γιώργης στὴν Ἀμερικὴ κέρδισε ἓνα λαχεῖο ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια. Πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του ὁ Νίκος.

— Ἐκατὸ χιλιάδες δολλάρια μᾶς κάνουν πολλὰ ἑκατομμύρια δραχμές, εἶπε.

— Δὲν θὰ μᾶς στείλῃ καὶ μᾶς τίποτα; ρώτησε ἡ Κατίνα μ' ἓνα ἀμφίβολο τόνο φωνῆς σὰ ν' ἄθελε νὰ μάθῃ τί γνώμη ἔχει ὁ ἄνδρας τῆς.

Ἄ Ο Γιώργης πραγματικὰ ἦταν ἑκατομμυριούχος. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ

ἀμπέλια. Θὰ τὰ χάριζε στὸν ἀδερφό του καὶ ἄς εἶχε πληρώσῃ τ' ἀνάλογό του. Καὶ θὰ ἔμενε για πάντα στὴν Ἀμερικὴ.

*
**

Μὰ συλλογιζόταν τὴ μάννα του. Ἄν θελήσῃ νὰ τὴν πάρω μαζί μου, σκεφτόταν. Ἐτσι ἀποφάσισε καὶ κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα. Σὰν ἔφταξε στὸ χωριό, ἔμαθε ὅλα τὰ καθέκαστα. Για τὰ οἰκονομικά τους χάλια δὲν εἶπε τίποτε, για νὰ μὴ δώσῃ τὴν εὐκαιρία στὸν κόσμον νὰ χαρῆ, ἐπειδὴ ἤξερε πὺς οἱ ἄνθρωποι σήμερα εὐχαριστοῦνται ὅταν βλέπουν νὰ συντριβεται ἡ εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Μὰ σὰν τοῦπαν «δέρνει τὴ μάννα σου!» δὲν κρατήθηκε. Ἄναψε. Χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, τράβηξε ὅλοῖσα σπίτι του. Καὶ τί σύμπτωση! Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τους, αἰσχρὲς ὑβρεῖς, ἀνακατωμένες μὲ κλάματα, ἔφτασαν στ' αὐτιά του. Για μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀπ' ἔξω κι' ἄκουσε αὐτὰ πὺ λεγότανε βέβαια για τὴ μάννα του.

— Βρωμογυναίκα!.. Μοῦσπασες τώρα καὶ τὸ πιάτο... Ποῦ θὰ χαροτρῶς, μωρή;

— Συχώραμε, δὲν τὸθελα... Θὰ γράψω στὸ Γιώργη μου νὰ μοῦ στείλῃ λεπτὰ νὰ σᾶς τὸ πληρώσω.

Τὸνομα Γιώργης φαίνεται πὺς τοὺς πείραξε.

— Δὲν τραβιέται τὸ στόμα τῆς, καλὲ Νίκο... δός τῆς ἓνα μπάτσο...

— Μή, παιδί μου! μὴ μὲ χτυπᾶς, εἶπε ἔντρομη καὶ κλαμένη ἡ γοργὰ, στὸ ἄκουσμα τῆς ἀδιάντροπης καὶ ἀνάγωγης στρίγγλας.

Ἄ Ο Γιώργης κιτρίνισε. Κατάλαβε τί συνέβαινε. «Δέρνουν τὴ μάννα μου» μουρμούρισε. Καὶ ὤρμησε μέσα. Τὸ αἰ-

μά του είχε ανάψει. Ὁ Γιώργης εἶχε τώρα ριχμένο τὸν ἀδερφό του κάτω καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τοῦσφιγγε τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τὸ γόνατό του τοῦ πλάκωνε τὸ στήθος. Ἡ γυναίκα του λιγοθυμισμένη ἔγειρε στὴν ἄκρια. Μόνο ἡ γρηὰ πλησίασε τὸν Γιώργη, πού δὲν τὸν γνόρισε ἀκόμη, καὶ φώναξε νὰ γλυτώσουν τὸ παιδί της.

— Σώπα, μάνα, καὶ εἶμαι ἐγὼ ὁ Γιώργης σου, τὸ παιδί σου.

Ἡ γρηὰ τότε τὸν κύτταξε κατάματα καὶ ὅταν τὸν ἀναγνόρισε δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα καὶ ἔπεσε σὰν μισοπεθαμένη. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ Γιώργης βρισκόταν στὴ φυλακή.

Τὸ πρωτὶ ὅμως, σὰν πῆγαν νὰ τὸν δοῦν, ἦταν νεκρὸς ἀπὸ συγκοπή. Δίπλα στὸ μνήμα τοῦ Νίκου θάψαν καὶ τὸ Γιώργη.

Ἡ γρηὰ Μαριγὼ τότε μισοτρελλάθηκε. Οἱ χωριανοὶ πολλὲς φορές τὴ νύχτα βλέπανε ἀνάμεσα στὰ μνήματα μιὰ μαύρη μάζα, πού στερεότυπα ἔλεγε κάθε φορά:

— Παιδιά μου, πάρτε καὶ μένα κοντά σας.

Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἓνα πρωτὶ τὴ βροῆκαν νεκρὴ πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν παιδιῶν της.

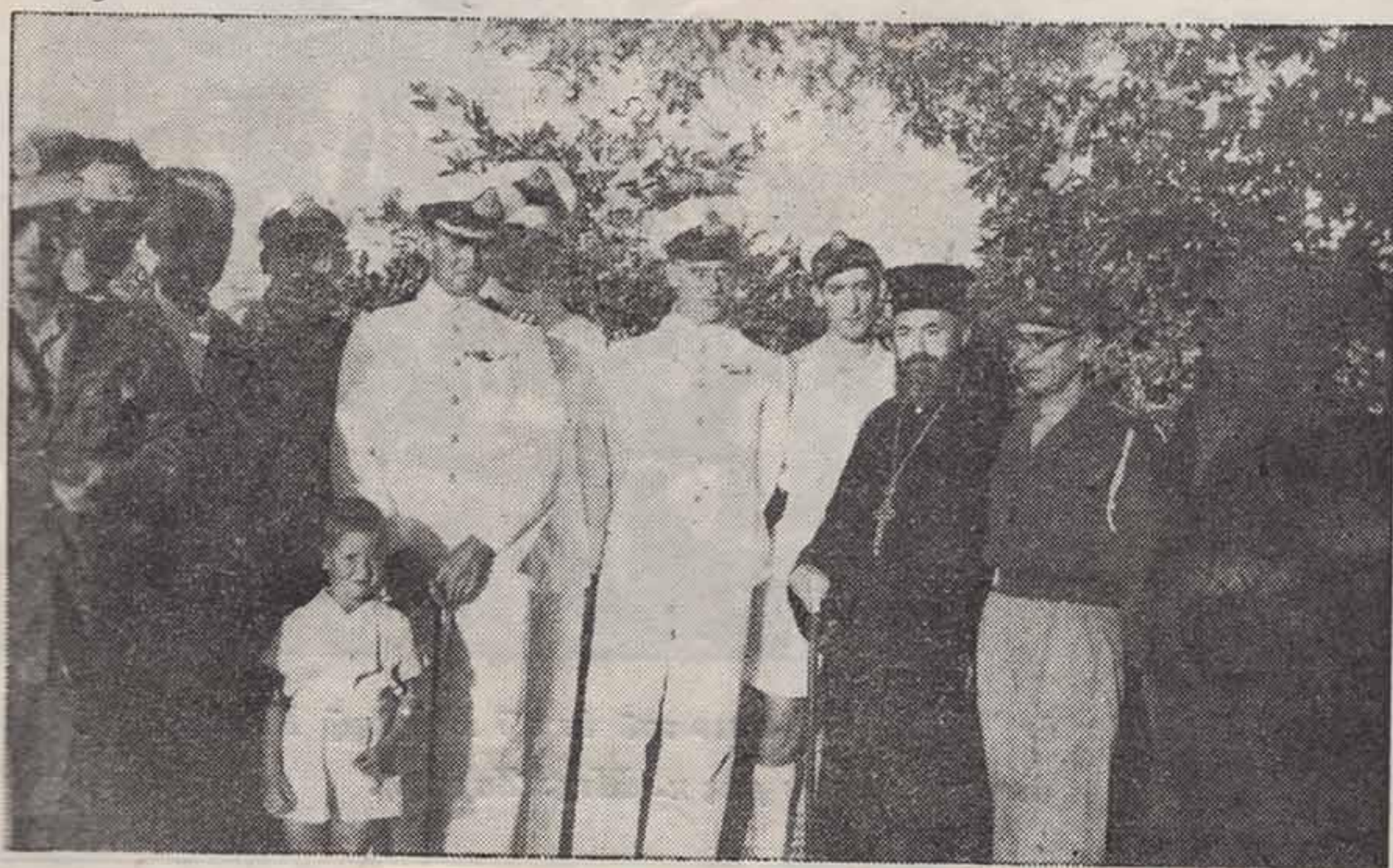
Εὐάγγελος Ἡλ. Κοῦκκος

Φοιτητῆς Πολιτικ. Ἐπιστημῶν καὶ Νομικῶν

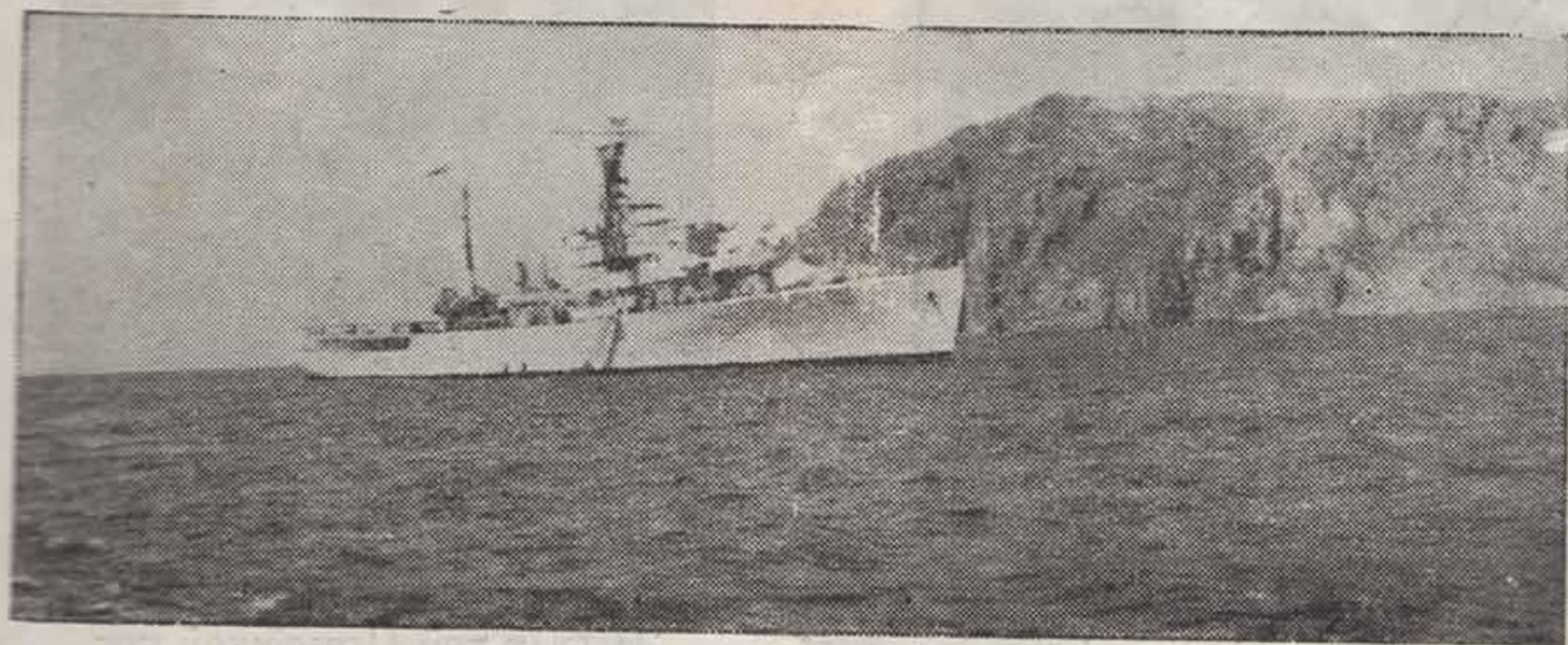

Ἐργάτριαι τοῦ Συνεταιρισμοῦ Συκοπαραγωγῆς ἐν Σκάλα Ἐρεσοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Κομάνδερ Νόρμαν καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ καταδρομικοῦ «Sourpis» μετὰ τοῦ Βουλευτοῦ Λέσβου κ. Φ. Σαχλοῦ, τοῦ Λιμενάρχου Μυτιλήνης κ. Ε. Φωτιάδου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιοδικοῦ μας καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν, κατόπιν τῆς δεξιώσεως, ἡ ὁποία ἐγένετο πρὸς τιμὴν των εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Μυτιλήνης».

Τὸ ἀγγλικὸν καταδρομικὸν «Sourpis» ἠγκυροβολημένον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἐρεσοῦ.

Ἐκ τῆς ἐν Ἐρεσσῶ δεξίωσιν τοῦ ἐν τῷ Βελγικῷ Κογκῶ ἀντιπροσώπου μας κ. Μιχ. Ζαχαρή.

Ἡ δ. Ἀγγελικὴ Χαραλαμπίδου (ἐξ ἀριστερῶν) μετὰ φίλης της, ἐξερχόμεναι τῆς ἐν Hartford Ἱ. Ἐκκλησίας.

Ἡ φίλη τοῦ Περιοδικοῦ μας (ἐξ ἀριστερῶν) δ. Μαρικούλα Βαφειάδου μετὰ φίλης της ἐν Jamaica.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Ἔρανος τῆς Βασιλίσσης

ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. κ. Ἰακώβου διενεργήθη ἀνὰ τὴν Μυτιλήνην ὁ ἔρανος τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ὑπὲρ τῶν ἀνταρτοπλήκτων τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ἐν Ἐρεσῶ ὁ ἔρανος διεξήχθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος καὶ ἐπιτροπῆς ἐξ Ἱερέων καὶ Διδασκάλων, μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἐρεσοῦ.

Τὴν 28ην Μαρτίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Νηπιαγωγείου Ἐρεσοῦ, ἰδρυθέντος χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλευτῶν Λέσβου κ. κ. Λαζανά καὶ Σαγλοῦ. Παρευρέθησαν ὁ Βουλευτὴς κ. Σαγλός, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ πλῆθος κόσμου. Ἐνεγοράφησαν 80 ἄπορα παιδάκια ἡ ἐποπτεία τοῦ Ἰδρυματος ἀνετέθη εἰς τὴν δ. Ἀθανασίαν Πιτόσια.

Εὐχαριστίαι.

Ἐκφράζομεν τὰς θεομᾶς μας εὐχαριστίας εἰς τὴν ἐν Ἑλισαβὲτ Ἀμερικῆς εὐγενεστάτην κυρίαν Πηνελόπην Ξενέλλη καὶ τὴν θυγατέρα της διὰ τὴν διενέργειαν ἑράνου ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Τὸ ἐκ τοῦ ἑράνου τούτου ἀποσταλὲν ποσὸν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος τεύχους. Μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μας εἰρήμεθα ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐνισχύῃ πάνποτε τὰς εὐγενεῖς κυρίας.

Ὀνομαστήρια.

Τὴν 3ην Φεβρουαρίου ἤγε τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ ὁ ἡμέτερος Διευθυντής. Μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν φίλων του καὶ οἴου τοῦ ἐκκλησιάσματος. Αὐθημερὸν ἐλήφθησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μυτιλή-

Ἀπὸ τῆ νέα γενεὰ τῆς Μυτιλήνης

Ἀδαμάντιος Π. Ἀμμανίτης

τὸ χαριτωμένο καὶ ἐξυπνότατο παιδάκι τοῦ φίλου κ. Παναγ. Ἀμμανίτου, Διευθυντοῦ τοῦ Β. Ι. Ν.

νης κ. κ. Ἰακώβου, τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Μυτιληναίου, τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως, τοῦ Δικηγόρου κ. Ἰ. Ἀλατζᾶ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πλωμαρίου καὶ Ἀγροῦ κ. κ. Θεοκλήτου Σεκέρη καὶ Κωνστ. Κόσσυφα, τῶν κυρίων Μ. Ζαχαρή, Ν. Νικολαΐδου καὶ ἄλλων ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς κοινωνίας μας. Ὁ Διευθυντής μας εὐχαριστεῖ ἑγκαρδίως.

Τρεῖς ἀριστοκράτισσες τῆς Ἀμερικῆς
μας ἐχαιρέτισαν μὲ χαμέγελο
γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο.

Δωρηταὶ τοῦ Περιοδικοῦ μας

κατὰ τὸ ἔτος 1947.

Ἑλένη Ε. Μαλέσκοι 350,000 δρ., Γεώργιος Νιανιόγλου 150,000, Μιχαὴλ Ζαχαροῦς 120,000, Ἀριστ. Καπετάνιος 120,000 Κώστας καὶ Σταῦρος Κωνσταντινίδης 120,000, Ἀναστασία Βαφειάδου 100,000, Ἡρακλῆς Καριώτης 100,000, Ὀδυσσεὺς Χρηστίδης 100,000, Ἠλίας Κωνσταντινίδης 100,000, Οἰκονόμος Θωμᾶς Παπαδόπουλος 100,000 καὶ Ἐμμ. Βαγέλος 100,000. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ἅπαντας.

Δωρεὰ ὑπὲρ Ἐκκλησίας.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Ἐρεσσοῦ θεωρεῖ καθῆκον ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσῃ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς ὁμοχωρίους του κ. κ. Μιχαὴλ Ι. Ζαχαροῦν καὶ Μιχαὴλ Γ. Ξενέλλην, διαμένοντας ἐν

Βελγικῷ Κογκῶ, διὰ τὴν ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δραχμῶν δωρεάν, τὴν ὁποίαν μετὰ μεγάλης προθυμίας προσέφερον διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἀννης.

Εἰς τοιοῦτους συμπατριώτας ὄντως ἀξίζει πᾶς ἔπαινος διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ θρησκευτικὰ των αἰσθήματα.

Χριστιανικὴ Ἑορτὴ.

Ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Ἐρεσσοῦ εὐχαριστήριος ἑορτὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

Τὴν τελετὴν ὀργάνωσαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Χριστιανικῆς Νεότητος καθηγηταὶ κ. κ. Χριστόδουλος Χατζόπουλος καὶ Ζαφείριος Καραμπάσης. Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν οἱ γονεῖς καὶ πλεῖστοι ἐνδιαφερόμενοι.

Ἀπαγγελίαι καὶ ποιήματα χριστιανικὰ ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἐκάστου Γυμνασίου.

Συγχαίρομεν τοὺς κ. κ. Καθηγητάς.

Δενδροφύτευσις ἐν Ἐρεσσῷ.

Ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασιακοῦ Παραρτήματος Ἐρεσσοῦ κ. Χριστοδούλου Χατζόπουλου, γεωπόνου, ἤρχισεν ἡ δενδροφύτευσις τοῦ γύρω τοῦ παλαιοῦ Σχολείου χώρου, ὅπου σήμερον λειτουργεῖ τὸ Γυμνασιακὸν Παραρτήμα, καθὼς καὶ τοῦ ἀυλογύρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ὁ κ. Χατζόπουλος, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Ἐλευθερίου, μελετᾷ τὴν δενδροφύτευσιν καὶ τῆς Βίλλας, πρᾶγμα πού θά δώσῃ πανοραματικὴν ὄψιν εἰς τὴν παραλίαν μας.

Ἐρασιτεχνικὸς Φιλοτεχνικὸς

Ὁμιλος Ἐρεσσοῦ.

Μὲ μεγίστην ἐπιτυχίαν ἐπαίχθη ὑπὸ μελῶν τοῦ Ὁμίλου καὶ ὑπὲρ τῶν μαχομένων τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Μπουμπουλίνα».

Τὸ ἔργον ἐδίδαξεν ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Χριστοφόρος Ἀμερικάνος.

Ἡ αἴθουσα τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς ἦτο κατάμεστος κόσμος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐνδιαφέρον

παρηκολούθησε τὴν παράστασιν καὶ ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τοὺς ἐρασιτέχνας.

Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὸ ἔργον εἶναι: ἡ Ἐρμιόνη Μπούρατζη ὡς Μπουμπουλίνα, Ἡλίας Σαχλός, Νίκος Χαβαράνης, Θεμιστοκλῆς Λαμπρινίδης, Βασιλικὴ Παπαδοπούλου, Θεόδωρος Ἀνδρέου καὶ Χαράλαμπος Χαράλαμπίδης.

Ἐπίσης μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐπαίχθη καὶ ἡ Κωμωδία «Στὰ Στραβά» ἀπὸ τοὺς Χριστοφόρον Ἀμερικάνον, Μαριάνθην Παπαβασιλείου, Γεώργιον Καπετάνιον καὶ Ἀντώνιον Δουκάην.

Συγχαίρομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς φιλεπροόδους νέους καὶ νεανίδας.

Ἀναχωρήσεις.

Ἀνεχώρησε διὰ Βελγικὸν Κογκὸ ὁ φίλος καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Περιοδικοῦ μας κ. Μιχαὴλ Ζαχαρῆς μετὰ τῆς κυρίας του. Πλήθος πολὺ συγγενῶν καὶ φίλων ἀπεχαιρέτησαν μὲ συγκίνησιν τὸν εὐεργέτην τῆς Ἐρεσοῦ.

Ἐπίσης ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βελγικὸν Κογκὸ ἡ κυρία Βασιλικὴ Χατζηαντωνίου μετὰ τῆς θυγατρὸς της Τερψιχόρης. Δι' Ἀμερικὴν ἡ κυρία Εὐρυδίκη Γαννίφου μετὰ τῶν τέκνων της.

Συγχαρητήρια.

Ἡ «Μυτιλήνη» συγχαίρει τὸν φίλον της κ. Π. Κατσαρέαν ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ του εἰς ὑπομείραρχον.

* *

Συγχαίρομεν ὀλαψύχως τὸν Σύλλογον Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων Ἐρεσοῦ διὰ τὸν ζῆλον μὲ τὸν ὁποῖον ἐργάζεται ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Ἐσχάτως διωργάνωσεν ἑορτήν, τὰς εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διέθεσε διὰ τὴν Παιδόπολιν Μυτιλήνης.

Ἀρραβῶνες.

Ἡ σεμνὴ καὶ καλίμορφος δ. Θεοδοσία Α. Ψωμᾶ ἠοραβωνίσθη μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ

νέου κ. Εὐσεβίου Ν. Κουρμουτσάκη, θεολόγου. Συγχαίροντες εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

* *

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἀγαπητὸν φίλον κ. Διομήδην Κοῦκκον διὰ τοὺς ἀοραβῶνας τῆς κόρης του Ἐλένης μετὰ τοῦ κ. Ἀναστασίου Κολάρα.

* *

Μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθημεν τοὺς ἀοραβῶνας τοῦ φίλου κ. Μιχαὴλ Ξενέλλη μετὰ τῆς διὰ πολλῶν χαρίτων πεπροικισμένης δ. Κλεάνθης Μαλέσκου.

Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

* *

Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Τζαννέτος καὶ ἡ χαριτωμένη δ. Κλεονίκη Ταβερναρέλλη ἠοραβωνίσθησαν. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως.

Ἐκλεκτοὶ Γάμοι.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας συγχαίρει τὸν κ. Εὐάγγελον Ἀχυσῖν διὰ τοὺς γάμους του μετὰ τῆς διὰ σπανίων προτερημάτων πεπροικισμένης δ. Θαλείας Νεοχωρίτου.

* *

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπρόσωπος τοῦ Περιοδικοῦ μας καὶ ἐξάδελφος τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ κ. Σταῦρος Κωνσταντινίδης ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς εὐγενεστάτης δ. Ἰφιγενείας Λοικίδου.

Εὐχόμεθα εὐτυχῆ τὸν βίον τοῦ εὐαγομένου ζεύγους.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας.

Λήξαντος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς μας, παρακαλοῦμεν τοὺς συνδρομητὰς μας νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των.

Εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους μας τῆς Ἀμερικῆς.

Παρακαλοῦμεν ὅπως τὰ μὴ διατεθέντα τεύχη τῶν διαφόρων ἐκδόσεών μας ἀποστείλετε εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν μας κ. Ὀμηρον Βεγέλον, εἰς Νέα Ὑόρκην.

ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑ

ΠΕΡΙ... ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ

Γιατί οί Έλληνες έχουν φυσικήν κλίσιν πρὸς τὴν τεμπελιά; Ἴδου ἐρώτημα, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχοληθοῦν σοβαρῶς οἱ κοινωνιολόγοι τῆς χώρας μας, εἴαν καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν... τεμπέληδες καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐχρησιμοποιοῦν τὴν σοφίαν των μόνον εἰς τὸ νὰ καταλάβουν κάποιαν δημοσίαν θέσιν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἄλλης κοπιώδους ἐργασίας. Εἶναι, λοιπόν, γνωστόν, ὅτι οἱ Έλληνες ἐξ ἀπυλῶν ὀνύχων ἀγαποῦν τὴν τεμπελιά.

Ἀπὸ τῶν Σούτσων μέχρι τοῦ Σουροῦ, ὅλοι οἱ ποιηταὶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ἀφιέρωσαν μπαλλάντες ὀλόκληρες πρὸς τὴν θεὰν αὐτὴν καὶ μόνον οἱ σύγχρονοι ποιηταὶ ἀσεβοῦν ἀπέναντί της καὶ δὲν σκαρώνουν οὔτε τετρασίτιχον, λόγῳ... τεμπελιάς.

Ἡ παράδοσις δὲν ἔκρινε σκόπιμον νὰ μᾶς ἀπεικονίσῃ τὸν τεμπέλην τῆς παρελθούσης ἐποχῆς. Οὐχ ἦττον ὅμως, θὰ ἦτο ὁ Ρωμηὸς καταπληκτικῶς τεμπέλης, διότι ἀφηγοῦνται τὸ ἐξῆς ἀμίμητον:

Κάποτε, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν Πλάκαν, πού ἦτο στὴν παλαιότεραν ἐποχὴ ἡ ἀριστοκρατικώτερα συνοικία τῆς Ἀθήνας, ἕνας τεμπέλης. Τὸν κρατοῦσαν τέσσαρις - πέντε ἀνθρώποι καὶ τὸν ὠδηγοῦσαν πρὸς τὸ Φάληρο.

Μιὰ κυρία ἀπὸ προιέογεια ρώτησε:

— Ποῦ τὸν πάτε, καλέ, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Εἶναι τεμπέλης καὶ πᾶμε νὰ τὸν πνίξουμε.

— Τὸν καῦμένον! ἀφήστε τον. Ἔχουμε μιὰ ἀποθήκη μὲ παξιμάδια, πού μπορεῖ νὰ τὰ τρώῃ.

Τότε ὁ τεμπέλης σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ρώτησε τὴν κυρία:

— Εἶναι βρεγμένα, κερά, τὰ παξιμάδια;

— Ὁχι, τοῦ ἀπήντησε.

— Τραβάτέ με, ρέ, γιὰ πνίξιμο...

Ὁ ἄθλιος, ἐπροτίμησε νὰ τὸν πνίξουν, παρὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν μεγάλον κόπον νὰ φάῃ τὰ παξιμάδια ξηρά.

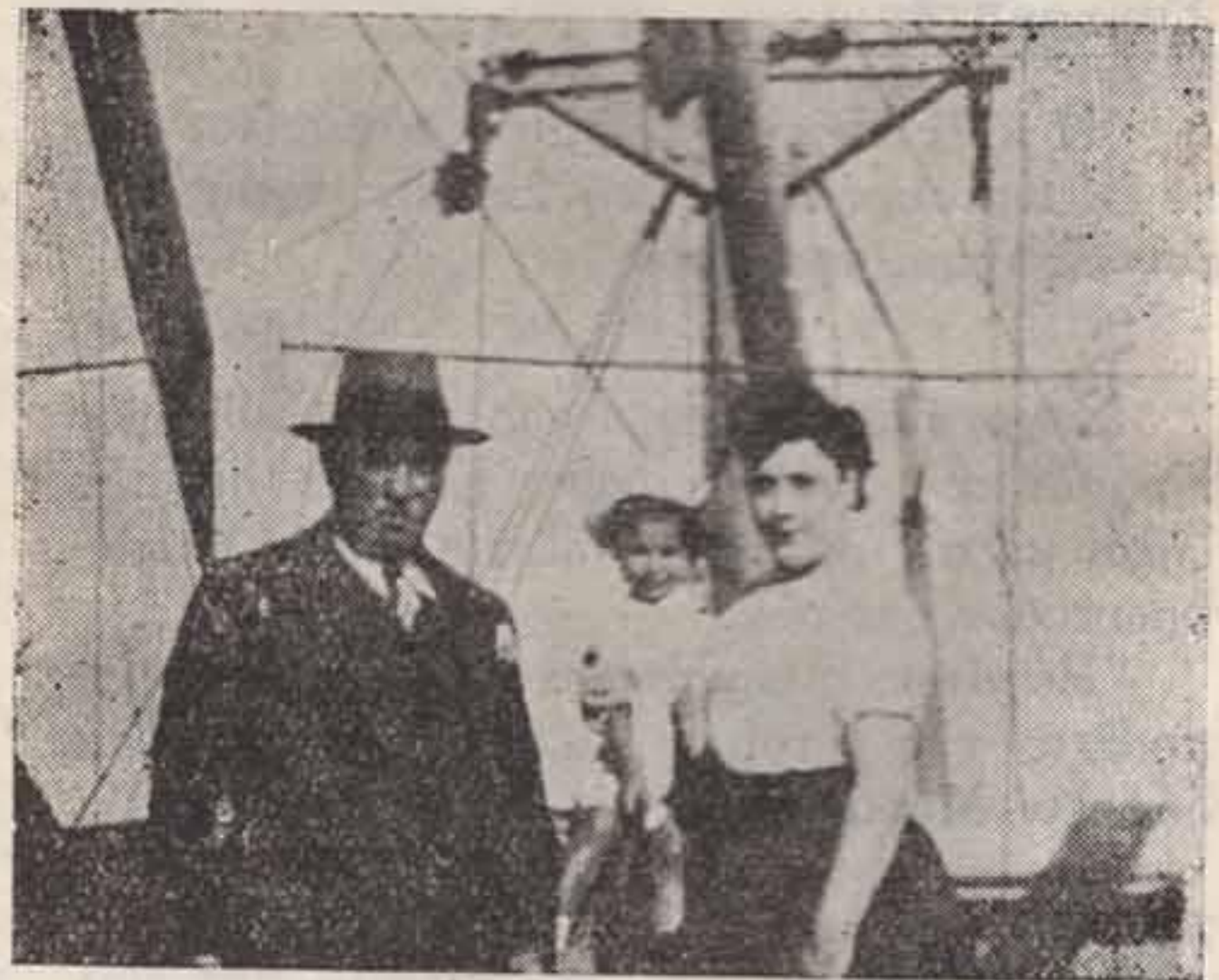
Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησε νὰ λένε:

— Τὸ θέλεις καὶ βρεγμένο τὸ παξιμάδι...

Ὅπως ἴπποτε ὅμως, ἔχουμε τὴν εἰκόνα τοῦ συγχρόνου τεμπέλη. Καμαρῶστε τον, ὅπως καὶ ὅσον θέλετε, τὸν χειμῶνα εἰς τὴν λιακάδα καὶ τὸ καλοκαῖρι στὸν ἴσκιον. Θὰ τὸν ἰδῆτε νὰ κάθεται σὲ μιὰ μὲν καρέκλαν, ἀλλὰ, εἰς ἄλλας πέντε, νὰ ἐξη ἐξαπλώσει τὰ ἐξαρθήματα τοῦ σώματός του. Τὸ ἕνα του πόδι θὰ βλεπῇ πρὸς τὴν Ἀνατολή, τὸ ἄλλο πρὸς τὴν Δύσι, καὶ τὰ χέρια του θὰ εἶναι εἰς στάσιν ἐξαρθρώσεως.

Ἐὼν γελαστῆ κανεὶς καὶ τοῦ μιλήσῃ, ἄδικος ὁ κόπος. Δὲ θὰ λάβῃ ἀπάντησιν. Πρὸ τῆς γλυκυτάτης τεμπελιάς, καὶ ἡ ἀκοὴ καὶ ἡ φωνὴ καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις, ὑποχωροῦν καὶ νεκροῦνται. Ὁ καλὸς τεμπέλης, πού ξέρεῖ νὰ τιμᾷ τὸ... ἐπάγγελμά του, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ χασμουρηθῇ.

Ποιὰ βαρεῖα κατάρα ὅμως ἔχει πέσει ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὴν ἐπεφόρτισε μὲ τὴν ἀκρατον αὐτὴν τεμπελιά; Π.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ s)S «Nicolas Kulukuntis» κ. Ἰωάνν. Φωνάρης μετὰ τῆς συζύγου του κ. Ἀνθούλας καὶ τῆς κορούλας των Εὐγενούλας κατὰ τὸ ταξίδιον Ἀμερικῆς—Εὐρώπης κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Διευθυντῆς μας ἔτυχε μεγάλων περιποιήσεων παρ' αὐτῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ - ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

εις τήν κάτωθι διεύθυνσιν :

Διευθυντήν τοῦ Περιοδικοῦ «ΜΥΤΙΛΗΝΗ»

Οἰκονόμον ΣΥΜΕΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ

Ἀρχιερατικὸν Ἐπίσκοπον

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ Δολ. 8

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΦΟΙΝΙΞ"

ΑΝΔΡΕΑ Χ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ